

L'ALTRE UBIC

16.09-28.10
2021

MIGRACIONS DEL COS
FRAGMENTAT

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

COS

En el món global, el flux comunicacional és central, vivim cada vegada més pendents de les xarxes, però la hiperconnectivitat, paradoxalment, provoca un efecte d'isolament que ens fa remetre al propi jo, tant en el pla psíquic com en el físic. El cos esdevé llavors un territori de recerca en el qual reconeixem els altres que ens habiten i emergeix el desig de mostrar-nos com aquest altre ubic, alimentat per les possibilitats infinites que ofereixen les xarxes.

Els artistes participants en aquesta exposició mostren aspectes de la intimitat, majoritàriament de caràcter autoreferencial, per portar l'imaginari al pla real en accions subversives que desafien els atributs que ens defineixen socialment.

Itziar Okariz

Mar C. Llop

Mengwen Cao

Teemu Mäki

Francesca Steele

Isa Fontbona

Ricardo Muñoz Izquierdo

ÍNDEX

ORGANITZA 01

EL CONCEPTE
D'EXTIMITAT 02

L'ALTRE UBIC.
MIGRACIONS DEL COS
FRAGMENTAT 03

ARTISTES 04

DISPOSITIU PEDAGÒGIC 05

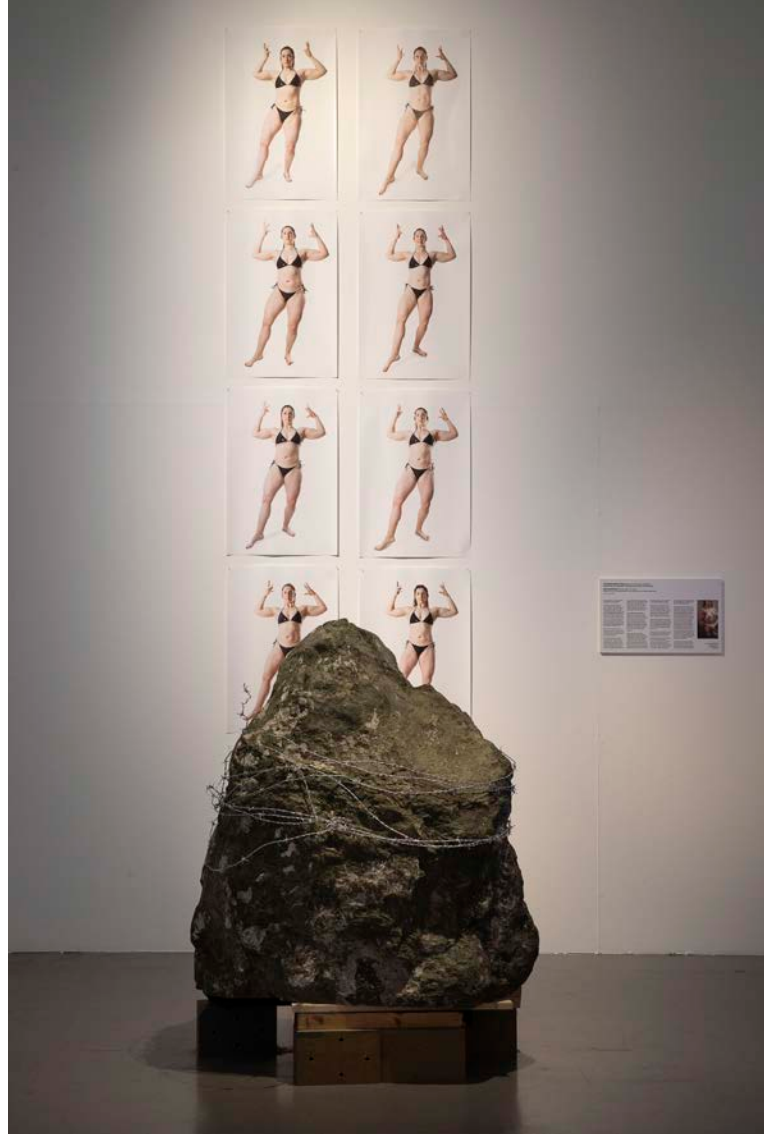
ORGANITZA

Aquesta exposició ha estat produïda pel Festival Panoràmic Granollers¹ 2020 i promoguda per Roca Umbert Fàbrica de les Arts i l'Ajuntament de Granollers.

La principal protagonista d'aquest festival és la fotografia, que s'expressa de manera expandida a través de disciplines amigues com el cinema, el vídeo, les instal·lacions i altres pràctiques artístiques contemporànies. I ho fa des d'una mirada endins de la fotografia però sobretot des d'una mirada perifèrica de la fotografia; des de l'anvers i des del revers d'allò fotogràfic.

Roca Umbert n'és una de les principals seus des de l'any 2017.

-
1. El Festival Panoràmic és una iniciativa d'Albert Gusi i Fidel Balaguer (Grisart). Està co-dirigit per Albert Gusi, Laia Casanova i Joan Fontcuberta i compta amb l'assessorament artístic d'Andrés Hispano, Félix Pérez-Hita i Mercè Alsina.

EL CONCEPTE D'EXTIMITAT

L'edició 2020 del Festival Panoràmic es va dedicar a l'Extimitat. Encara que la paraula extim apareix per primera vegada en un text d'Albert Thibaudet l'any 1923, no és fins l'any 1969 que el psiquiatra i psicoanalista Jacques Lacan la utilitza en un dels seus seminaris.

Avui, l'ús intensiu de les xarxes i la necessitat d'explicar la intimitat i fer-la pública, han posat de relleu aquest concepte. Segons els psicòlegs, la pràctica habitual de donar a conèixer visualment allò que fins ara teníem reservat a l'espai més íntim i privat, provoca un canvi en la nostra imatge i les relacions amb els altres, on res deixa de ser inocu.

És evident que el cinema i la fotografia han marcat la nostra societat en tots els àmbits, però mai el seu impacte havia estat tan gran en la vida privada. Les fronteres entre allò públic i allò privat s'estan diluint de dins cap enfora. Assistim a una intimitat compartida amb entusiasme que contagia, en paral·lel, la por d'una societat venuda i vigilada pels mateixos canals a través dels quals es comparteix.

Andrés Hispano, assessor Festival Panoràmic

L'ALTRE UBIC.

MIGRACIONS DEL COS FRAGMENTAT

Mercè Alsina, crítica d'art i comissària de l'exposició

'Estem en contacte', 'una abraçada' o emoticones i imatges de petons i picades d'ull, són fórmules recurrents per acoïadar-se en els missatges a través de les xarxes. Al darrere d'aquests codis hi ha un desig de contacte no només comunicacional sinó físic, una enyorança a la corporalitat de l'altre. La paradoxa és que estant més connectats que mai, interaccionant, negociant, explicant, confessant... l'isolament n'és un dels efectes més inquietants i sovint difícil de suportar. Aquesta circumstància ens fa remetre al propi cos, i ens hi girem amb una mirada nova, exploradora, indagadora... tant en els aspectes psíquics com físics, d'aparença. El cos esdevé llavors un territori de recerca i experimentació en el qual projectem les fantasies més diverses per transformar-nos en altres, per deixar aflorar els desitjos i fer-los realitat. D'aquí l'èxit dels aparells per fer gimnàstica, per fer-nos massatges o de les joguines eròtiques.

Qui no s'ha mirat al mirall fixament als ulls fins a no reconèixer-se, per albirar altres que malden per afirmar-se des de l'interioritat més íntima, des d'allò més desconegut de nosaltres mateixos? Ja no defugim més aquesta mirada: volem reconèixer-nos en tots i cadascun dels altres que ens habiten i que fan que ens percebem no tant com una unitat sinó com un cos fragmentat. Desitgem mostrar-nos com aquest altre ubic, migrar a través de cada fragment que ens trasllada a aspectes nous, excitants.

Aquesta acció té un perfil subversiu perquè posa en qüestió els atributs que ens defineixen socialment, i esdevé una porta a travessar les barreres amb una radicalitat renovada, que s'alimenta de la influència de les xarxes en el món global, amb una quantitat infinita de possibilitats, que alhora ens generen inquietud i angoixa. Fins i tot en cultures com la xinesa, en la tradició filosòfica de la qual l'altredat no és un concepte estrany, ja que d'acord amb el Taoisme el món es caracteritza per xarxes d'interconnectivitat i per tant reconeix la constant presència de l'altredat i la impossibilitat d'excloure-la de l'ipseïtat¹. Però no per això deixa de ser inquietant, ja que els oposats se situen en un continu al llarg del qual cada un es transforma imperceptiblement i gradualment en l'altre; el que un és i el que esdevé no està marcat per un sobtat i radical desplaçament de

1. Sun, Yifeng (2018). *Translating Foreign Otherness: Cross-Cultural Anxiety in Modern China*, New York: Routledge.

la identitat, sinó que és una evolució continuada d'alguna cosa que tanmateix roman,² tot i que no cessa de transformar-se en un moviment continu. Com discernir, llavors, el que es projecta cap endins i el que es projecta cap enfora?

Tampoc en la cultura occidental, aquesta frontera està tan delimitada. La intimitat és per al jo, per a l'interior –afirma Thomas Dutoit–, el que *intimitié* és per a l'altre i l'exterior, però *intimitié* s'allotja dins de l'interior com, i a partir de, l'origen de l'interior. La intimitat també es refereix a una relació un-a-un (entre jo i el meu alter ego, entre jo i el meu amic o el meu amant), però la relació íntima és en si mateixa ja sempre en relació amb la relació no-íntima: amb el tercer, amb el públic, amb la societat, amb la llei, etc.³ En aquest paradigma, hi ha una acceptació implícita de l'altre com a part indestruïble del jo, mentre que per altra banda, la fantasia per inventar-nos ha deixat de ser una 'ètica del fracàs' en el pla real.⁴ Com l'ego del lector, no és una imatge mirall estable sinó un imaginari actiu fragmentat, canviant i plural

2. Steve Coutinho. (2004) *Zhuangzi and Early Chinese Philosophy: Vagueness, Transformation, and Paradox*. Burlington, EEUU: Ashgate, p. 172. Explica que per a Zhuangzi "what is so, *ran*, imperceptibly evolves into what it is not, *buran*."

3. Dutoit, Thomas (2004). "From Esthetics of Intimacy to Aesthetics in Extimacy: The Examples of Jacques Derrida", *L'Esprit Créateur*, Vol. 44, Núm. 1, Esthetics of Intimacy / Esthétiques de l'intime (Primavera 2004), pp. 9-26, p. 9-10.

4. Pint, Kris (2008). "How to Become What One Is: Roland Barthes's Final Fantasy Author(s)." *Paragraph*, Vol. 31, Núm. 1, Roland Barthes Retroactively: Reading the Collège de France Lectures (Març 2008), p. 38-49, p. 41 URL: <https://www.jstor.org/stable/43151868>

que ja no és una resistència reactiva a les fantasies del cos, sinó que "es converteix en part d'un programa de fantasia" per a explorar "estats desconeguts",⁵ no només a través de la literatura, sinó de la vida mateixa.

Aquest apoderament que comporta el reconeixement de l'altredat, per a Riva Kastoryano ve acompanyat de drets específics en el domini públic dels drets fonamentals, ja que "el reconeixement públic de les identitats reforça el caràcter inventiu de les identitats, la consciència de pertànyer a un grup específic que afirma la seva diferència respecte al seu entorn cultural, social i econòmic". De la mateixa manera, imposa l'adopció de nous trets d'identitat, que apareixen a través de les relacions socials com a marcadors de fronteres situacionals,⁶ els mecanismes de les quals generen conflicte però també mobilitat. Si per a Kastoryano, en aquesta tessitura, la identitat es percep explícita o implícitament com a "diferència permanent", i per tant com la principal font de divisió en una societat,⁷ hi ha arguments per fer-ne una lectura segons la qual és precisament per la mobilitat d'aquestes barreres que esdevenen una oportunitat per a una socialitat escalable.

5. Ibid., p. 45.

6. Kastoryano, Riva [2010]. "Codes of Otherness." *Social Research*, Vol. 77, Núm. 1, *Migration Politics* (Primavera 2010), p. 79-100, p. 80-81. Parteix del concepte de "política del reconeixement" segons el desenvolupa Charles Taylor a Taylor, C. (1992) *The Politics of Recognition*. Princeton: Princeton University Press.

7. Ibid., p. 81.

Actualment, en aquests processos, les xarxes socials juguen un rol important, sobretot pel que fa a la possibilitat de comparar aquestes transformacions identitàries i generar espais per transcendir identitats fixades per la societat. Tot i això, estudis de camp demostren que en les plataformes de mitjans socials més públiques, hi ha un conservadorisme en la presentació de normes de gènere que en diversos casos supera el que impera fora de línia, al punt que xarxes com Facebook es podrien descriure com 'hiperconservadores', essent "un clar reflex del grau absolut de vigilància al qual estan subjectes les imatges en les xarxes socials de cara al públic".⁸ Però per altra banda, aquestes mateixes plataformes han estat utilitzades pels activistes LGBTI, que han utilitzat els mitjans digitals per a participar en la política organitzada, la qual cosa ha fet que les identitats homosexuals siguin més visibles.⁹ De manera que "internet, i les tecnologies digitals en general, no són intrínsecament transformadores ni conservadores",¹⁰ és més, entendre les xarxes socials com una socialitat escalable, explica perquè "poden ser simultàniament més conservadores i més alliberadores que la vida fora de línia",¹¹ i perquè, tot i el conservadorisme detectat,

les interaccions que s'hi produeixen han generat "oportunitats de crear relacions socials noves i atípiques les quals han donat lloc a la pertorbació de les relacions de gènere i els rols de gènere existents",¹² de la mateixa manera que estan generant fissures en la normativitat dels cossos i les identitats en aspectes molt diversos que posen en qüestió la pròpia definició de l'altredat, tal com s'ha estudiat fins avui. Christopher Bush suggereix imaginar un meta-discurs que prengui el prefix de la metonímia en lloc de la metàfora, segons el qual l'Altre de l'Altre és l'altre, un simple canvi de majúscula a minúscula, apunta, però que per a ell assenyalava un canvi de l'ontològic a l'òntic, de l'alteritat a la mera diferència.¹³ Aquesta pèrdua de la capitalitat de l'altre no és altra cosa que un camí aplanat per explorar la diversitat que ens habita sense haver de atrinxerar-nos en una identitat fixada i inamovible, que fins avui ens ha fet entendre que les diferències no estaven al nostre abast o que en tot cas només ho estaven en un pla imaginari.

En l'exposició "L'altre ubic. Migracions del cos fragmentat", hi és present l'exploració sobre la identitat de gènere, però també altres mirades cap a la transformació del cos i el que ens fa visibles socialment i ens defineix i categoritza. També

8. Miller, D., Costa, E., Haynes, N., McDonald, T., Nicolescu, R., Sinanan, J., ... Wang, X. (2016). *Gender. A How the World Changed Social Media*, p. 114-127, p. 120. London: UCL Press. Els autors han investigat a partir de nou estudis de camp en diferents països de diferents continents. URL: www.jstor.org/stable/j.ctt1g69z35.15

9. *Ibid.*, p. 124.

10. *Ibid.*, p. 125.

11. *Ibid.*, p. 127.

12. *Ibid.*, p. 126.

13. Bush, Christopher (2005). "The Other of the Other?: Cultural Studies, Theory, and the Location of the Modernist Signifier." *Comparative Literature Studies*, Vol. 42, Núm. 2, pp. 162-180, p. 178.

es reflexiona sobre actituds que van associades a aquests rols predeterminats i, d'una manera més abstracta, sobre les infinites possibilitats de pensar-nos.

Hi participen: Teemu Mäki, Mar C. Llop, Mengwen Cao, Isa Fontbona, Francesca Steele, Itziar Okariz i Ricardo Muñoz. Tots ells es plantegen qüestions sobre identitat, ja sigui en l'aspecte dels cossos, les orientacions sexuals, el gènere amb el qual ens identifiquem o les actituds socials i dubtes existencials als quals ens enfrontem en l'exercici diari de pensar-nos i suportar-nos tal com ens han/hem definit socialment. La majoria ho fan des de la pròpia experiència. Tots ells exploren fronteres entre l'íntim i el social, i s'aventuren a exposar públicament les transformacions a què se sotmeten, amb un clar desig d'extimitat. Un desig que es tradueix com un acte de validació que va més enllà de l'àmbit privat per esdevenir una negociació social de la pròpia identitat, perquè el que és íntim està alhora fortament constret pel que és social, i només des del social aquest íntim pot fer reals les fantasies que imagina.

Mercè Alsina, crítica d'art i comissària de l'exposició

ARTISTES

ITZIAR OKARIZ

(Donostia, 1965). La radicalitat dels gestos de Itziar Okariz es basa en la simplicitat d'accions que no obstant això tenen la capacitat de posar en qüestió els convencionalismes i les normes socials per reflexionar sobre l'individu en el món globalitzat. El llenguatge i el cos li serveixen com a instruments conceptuals per abordar qüestions com la moral o el gènere. A "Mear en espacios públicos o privados" (2000-2006), l'artista pixa dreta –com ho fan els homes generalment– en diferents espais privats i públics, denunciant així com l'arquitectura ha imposat un espai de tancament per a les dones, mentre els homes poden fer-ho de manera més lliure i socialitzada. La reiteració apareix aquí com una estratègia per donar visibilitat i un mecanisme per reivindicar una transformació social de la pràctica d'aquesta funció fisiològica. La repetició és en si un acte d'afirmació i també de resistència que com a tal esdevé material subversiu, amb una voluntat transformadora de les pràctiques socials que posa en qüestió i que invita a trencar.

MAR C. LLOP

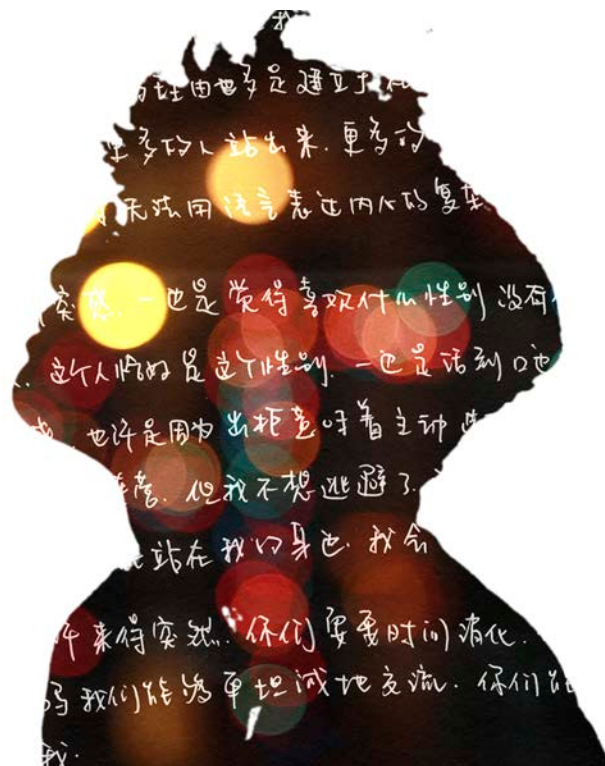
(Barcelona, 1967) és fotògrafa i activista trans. La seva familiaritat amb les persones d'aquest col·lectiu li ha permès fer-hi un acostament desacomplexat, molt vitalista, al temps que li ha possibilitat aprofundir en qüestions íntimes que afecten tot el procés de trànsit d'identitat sexual i que recull en "Construccions identitàries", un conjunt de sèries fotogràfiques extensives, com és el cas de "Conceptes" de la qual se'n mostren quatre imatges i que ens acosten a l'escenari íntim en què tot aquest procés té lloc, i ens situa en espais privats i compartits, des del calaix de roba interior, a la socialització. Una altra de les sèries que es mostra és "Trànsits", en la qual contraposa dues instantànies de diferents moments del trànsit de gènere de diferents persones. Aquesta és una petita mostra del seu extensiu treball en aquest camp, que pren la forma d'un *work-in-progress* i que també inclou materials videogràfics, entre l'activisme i el documentalisme.

MENGWEN CAO

(Hangzhou, la Xina, 1991) va néixer i es va criar a la Xina però de fa uns anys viu a Nova York. Després de la pròpia experiència com a immigrant queer, en el seu treball explora els espais que es generen entre les qüestions de raça, gènere i identitat cultural. La peça que es mostra és un fotograma d'una vídeo carta en la qual explica que li agraden les noies, però que no ho ha revelat a la família per por, tot i que voldria que la coneguessin millor. Aquesta carta, dirigida als seus pares, es decideix a mostrar-los-la quatre mesos més tard a través d'una connexió per Facetime, estant ells a la Xina i la Mengwen als Estats Units. Aquests treballs s'emmarquen dins del projecte més ampli "Here We Are". Destaca també la seva tasca com a activista, com a membre d' Authority Collective i membre i fundadora de Chinese Storytellers, treballa perquè la indústria mediàtica generi més espais per a narratives i perspectives diverses i no tan reductivistes.

But it is like an invisible wall
但它像一堵隐形的墙

TEEMU MÄKI

(Lapua, Finlàndia, 1967) aborda qüestions que reflexionen sobre el món global però també sobre la pràctica artística. Ell mateix afirma que per a ell "l'art és la millor manera de respondre a la pregunta: Com hauríem de viure?". En l'exposició, presenta un documental de 29 minuts sobre gènere, transgènere i tercer gènere, que es titula *Onko sukupuoli kaksi vai enemmän?* [Quants gèneres hi ha?] (2018). Està basat en una sèrie d'entrevistes a persones que han decidit fer un trànsit de gènere o que no se senten còmodes en les restrictives identitats de gènere. Aquest projecte està estretament lligat a altres que exploren qüestions similars, com l'obra de teatre "Transformations" (2016), escrita i dirigida per ell mateix, arran de la qual afirmava que la qüestió de com ser un home o una dona o alguna altra cosa és crucial en cada vida individual. Així, uns s'adapten als rols de gènere assignats, mentre d'altres s'hi rebel·len i creen noves possibilitats per a ells mateixos.

Well... there are certainly more than two...

FRANCESCA STEELE

(Nottingham UK, 1976) Steele mostra el procés a través del qual ha pogut entendre –i parar de combatre– el que culturalment l'havien educat a creure sobre el seu propi cos. L'artista ha integrat la pràctica de *bodybuilding* al seu discurs artístic. Per una banda, usa tècniques específiques inusuals en el *bodybuilding* femení com a art en ell mateix, amb la intenció que el seu cos sigui un vehicle per a explorar críticament preocupacions físiques. Amb això, vol reptar els estereotips de gènere assumits socialment. D'altra banda, aquest procés l'acompanya amb una recerca qualitativa i quantitativa. Al costat dels treballs performatius i videogràfics, en realitat és el seu propi cos que esdevé document i testimoni de la seva pràctica. A "Spoken PDQ", Steele fa una reflexió sobre el procés d'acceptació del seu propi cos, independentment dels convencionalismes i els estereotips, inspirat en els qüestionaris de diagnòstic de la personalitat, usats en psiquiatria per estudiar els desordres de personalitat. És un vídeo assaig el text del qual pren la forma d'un diari íntim i privat, que es mostra en paral·lel a la projecció.

ISA FONTBONA

(Girona, 1987). Investiga dones i persones d'identitat transgènere practicants de *bodybuilding*. Ella mateixa és competidora de físic-culturisme natural i artista performativa. A través del seu propi cos, explora qüestions relatives a la distinció de gènere, la pressió social que s'exerceix sobre els cossos i els seus límits de resistència. Muscular-se és per a ella una eina d'anàlisi per interrogar-se sobre la transformació física del cos i com aquest és percebut socialment. Mostra una de les sèries fotogràfiques del projecte "TRANS-MOGRIFICATION. Between Carving and Bulking. Destroying an Evanescent Body searching for Self-Identity" (2019-2021) i un text en el qual reflexiona sobre aquesta transformació; la vídeo-performance "Sculpting the Body as a Masterpiece. Sweating Against 'Masculine Domination'" (2018) i la performance inèdita "Turbulències Corporals. Entre l'absurd i la resistència" (2020) que aborda el debat de si el *bodybuilding* pot ser una eina de resistència o un nou sotmetiment del cos.

RICADO MUÑOZ

(Pereira, Colòmbia, 1985). En el seu treball de base performàtica genera uns universos de tall surreal que penetren en el món interior i subconscient, alhora que exploren el concepte d'aberració, entès en aquest cas com una desviació del comportament humà i que ell aborda com una part –oculta– d'un mateix. Presenta el vídeo "Inside outside" (2014), una exploració performàtica sobre el cos, contraposant la carnalitat sota la pell amb la definició del rostre, presentant aquest com a una de les múltiples personalitats que habiten en un mateix. Fa ús del sentit de l'humor i del grotesc per fer un viatge cap a la part més íntima, desconeguda i crua –literalment– d'ell mateix, fent servir la pintura corporal i tot un seguit d'estrís. L'exploració presenta una tensió entre la diversió i el joc i la violència que significa un tall en el rostre que permet veure l'interior del cos. Presenta també una 'gegantografia', un autoretrat en gran format del qual n'existeixen tres versions. En aquesta, els ulls i les boques es repliquen en el seu cos, com a manifestació d'aquesta diversitat d'identitats que ens habiten i que no sempre es mostren, tot i que per això no deixen de ser-hi, d'inquietar-nos, i potencialment, de transformar-nos.

DISPOSITIU PEDAGÒGIC

La proposta educativa del “Panoràmic Tour” és l'extensió d'allò fet durant el Festival Panoràmic. Si les exposicions són itinerants, també ho és la dimensió educativa.

La proposta apropa les exposicions a les persones més joves a través dels dispositius pedagògics. S'adreça a centres educatius, estudis artístics i col·lectius de persones joves en contextos educatius i culturals diversos i es materialitza en diversos itineraris, que combinen virtualitat i presencialitat, i facilita l'autonomia a qui hi participa.

DESCRIPCIÓ

El dispositiu pedagògic es crea a partir de l'exposició per desplegar-ne els continguts en clau educativa: Es combinen activitats virtuals a l'aula i activitats presencials a la sala

d'exposicions. El procés no és estàtic i es pot adaptar segons necessitats i interessos. Es disposa d'un espai virtual amb tot allò necessari per a guiar les sessions a l'aula.

Hi ha l'acompanyament de l'equip educatiu del “Panoràmic Tour”.

OBJECTIUS

- Donar a conèixer les exposicions i els seus continguts a persones diverses, especialment, del col·lectiu d'adolescents i joves.
- Generar experiències educatives a través de l'art contemporani que siguin significatives i útils per a les persones.
- Crear espais d'interacció amb l'exposició més enllà de la visita a la sala.
- Crear espais de diàleg entre artistes, especialistes i persones joves implicades a partir de les exposicions.
- Impulsar processos de creació col·lectius a partir de les exposicions.
- Promoure l'esperit crític, la llibertat d'expressió i creació la consciència col·lectiva.

SEQÜÈNCIA

Tots els dispositius segueixen una seqüència de treball, amb propostes d'activitats i materials creats de manera específica, que ajuda a desplegar-ne els continguts.

Descoberta:

Contacte inicial i obertura del procés d'aprenentatge i interacció amb l'exposició.

Estimulació:

Activitats d'immersió a través de dinàmiques de recerca, reflexió que inclouen una visita guiada a l'exposició i una conversa amb l'artista.

Creació:

Activitats de creació d'obres col·lectives que dialoguen amb l'exposició que es recolliran a l'espai web del festival.

Breu descripció de les activitats incloses en els diversos itineraris

Propostes de descoberta i estimulació:

La descoberta i estimulació són la porta d'entrada a l'experiència educativa. Es realitza una o diverses sessions

autònomes a l'aula en les quals es presenta la proposta, es descobreix l'exposició i s'estimula una reflexió activa i grupal al voltant dels continguts d'aquesta. Tot, amb suport de l'espai virtual.

Visita i conversa a l'exposició:

La visita és un moment clau de l'experiència educativa. Es fa una breu introducció per facilitar que la visita sigui el més lliure possible. Després, es fa la conversa oberta amb l'equip educatiu, cosa que permet aprofundir en la interacció amb allò que mostra l'exposició.

Taller:

El taller és una activitat que combina la visita a l'exposició amb una proposta de dinàmica creativa del grup amb l'artista- comissari i/o l'equip educatiu segons disponibilitat. Es tracta d'interactuar amb allò que proposa l'exposició a través d'un "taller creatiu" que alimenta l'acció creativa que s'està fent a l'aula.

Tancament i valoració:

El tancament és el moment definitiu en el qual es vol recollir i posar en valor tot allò que ha passat durant l'experiència educativa. Es proposa una dinàmica amb el suport de l'espai virtual.

CONTINGUTS EDUCATIUS

- Extimitat, identitat i relació amb l'entorn.
- Cos, identitat i imatge.
- Jo, els altres, el nosaltres.
- Subversió, transformació.
- Cos, identitat, imatge, transformació.
- Identitat, cos, gènere, art.

Es pot consultar més informació sobre els continguts sol·licitant l'accés al Dispositiu Pedagògic a:

- raquel@panoramicgranollers.cat
- educacio@panoramigranollers.cat

ITINERARIS O MODALITATS

ITINERARI BÀSIC

Descoberta i estimulació + Visita-conversa a l'exposició

Per a qualsevol grup que vulgui descobrir la proposta i experimentar una visita-conversa amb l'artista o comissària.

Format: virtual i presencial

Sessions mínimes recomanades: 3 sessions

- 1 inicial i virtual a l'aula
- 1 visita-conversa a l'exposició amb l'equip educatiu
- 1 tancament i valoració virtual a l'aula

ITINERARI AUTÒNOM

Descoberta i estimulació + Visita autònoma a l'exposició

Per a qualsevol grup que, per diversos motius, vulgui aproximar-se a l'exposició de manera exclusivament virtual i fer la visita lliure.

Format: virtual

Sessions mínimes recomanades: 2 sessions

- 1 inicial i virtual a l'aula
- 1 visita autònoma a l'exposició
- Tancament i valoració virtual a l'aula. Opcional

ITINERARI TALLER

Descoberta i estimulació + Visita-taller a l'exposició + Creació

Per a qualsevol grup que vulgui aprofundir en l'exposició i el diàleg amb l'artista mitjançant un taller el dia de la visita a l'exposició. Els resultats poden quedar recollits a l'espai web del Panoràmic.

Format: virtual i presencial

Sessions mínimes recomanades: 4-5 sessions

- 1 o 2 inicials i virtuals a l'aula
- 1 visita-taller a l'exposició amb l'equip educatiu
- 1 tancament i valoració virtual a l'aula

Crèdits de l'exposició a Cornellà, del catàleg i
calendari de l'exposició

COS

ESPAI D'ART MORITZ

C/Mossèn Andreu, 17 baixos 08940 Cornellà

Del 16 de setembre al 28 d'octubre 2021

Dilluns a divendres 16 a 21 h

Inscripcions i més informació

Ajuntament de Cornellà. Departament de Cultura

Tel. 933770212 (ext. 1480)

cultura@aj-cornella.cat

www.cornella.cat

@culturacornella

@concentricacornella

@concentricaproject

Organitza:

VISUAL
CULTURE
TECH

ESCOLA
INTERNACIONAL
BARCELONA

GRISART

PANORÀMIC
FESTIVAL DE CINEMA FOTOGRAFIA I MÉS

Col·labora:

